

ДА СЕ ЧУСТВАХ САМОУВЕРЕН, КАТО АКТЬОР БИХ СЕ ЧУСТВАЛ НЕЕСТЕСТВЕНО, НЕСИГУREN, ФАЛШИВ. Но Христо, който диктуваше ролите каза, че като по възрастен с закръглено шкембе, бих бил най-подходящ председател, още повече че ролята ми била съвършено малка и мога да не участвам на репетиция. Така и стана. На вечеринката, след другия материал, а той винаги биваше изобилен, се представи сценката. Залепиха ми една брадичка, драснаха две три линии с въглен на ~~сърата~~^{лицето} и седнах на масата между двама другари представляващи съд. Нека добавя че за дрехи и реквизит и дума не може да става - всички са въ обикновените си дрехи, само лицата малка гримирани. Аз председателя на съда, с фалшив глас "Ръководех" съдебното заседание, съдехме прегрелия работник, воден от неизбежния джандар в вехта куртка, измачкана шапка и извадена калъчка. Арестанта се защитява, буйства, протестира, заканва се ... публиката го аплодира. Представлението завърши успешно и без казаните от мен няколко думи с гълтнал език. Целта бе постигната, програмата завършена, посетителите доволни, доволни и автор и актьори. Сместиха се столовете и започнаха неизбежните хора.

За мен др. хр. Смирненски бе образец на възторжен, убеден, верен и предан партиец-комунист. Към всичките си партийни задължения се отнасяше най-добросъвестно и сериозно. Участвал е в всички масови и агитационни акции на партията и то винаги в първите редици на младежта от ючбунар и коньовица. Това впечатление съм споделял навремето и с други партийци и това му държане караше да растът симпатиите на партийците към Христо и неговата ранна загуба се почства много горчиво сред тях.

Пролетта на 1923 г. не бях в България. В Виена четохме последните ~~писания~~^{стихове} на Христо за "Желтата гостенка" и "Приказка за стълбата". И когато с др. Аврам Шемтов /един прекрасен починал вечен другар от онай епоха/ четохме за ранната смърт на др. Христо Смирненски, си назахме, че този фатален край би могъл да бъде избегнат, ако партията знаеше, че положението на Христо е толкова сериозно и че тя или редакцията на "Червен смая" положеха своевременно грижи за здравето на този даровит но крайно скромен другар.

София,
МАРТ, 1951

№ 56 / 951

Чи. № 216

Радославско